

PRILOZI ZA RJEČNIK (neo)IDEOLOŠKE SEKULARNE PORNOGRAFIJE (3)

CETERUM CENSEO...

Ceterum autem censeo EU esse delendam! (Za objašnjenje poznate Katonove replike upućujemo čitatelje na posljedni pojam u prethodnim "Prilozima...")

"CEZARIZAM"

U svojoj knjizi znakovita naziva, izdanoj u Zagrebu 1979. godine, beogradski publicist i slikar Dragoš Kalajić ukazuje na knjigu "The Year 2000" koju su 1967. godine napisali američki autori Herman Kahn i Anthony Wiener, koji se pribojavaju da bi početkom ovog stoljeća moglo doći do "pojave antidemokratskih iskušenja, kao uslova za uspostavljanje diktatorskih metoda odlučivanja". Tu pojavu oni nazivaju "cezarizam", na primjeru Julija Cezara, koji je političkim konsenzusom prihvaćen kao diktator, što znači da u starom Rimu taj politički pojam nije nužno imao negativne konotacije.

Danas vidimo da je politička "konfiguracija" zapadnog svijeta sasvim drukčija od one koju je predviđao spomenuti "dvojac s kormilarom": "antidemokratskim iskušenjima" nisu podlegli moćni političari ili moćne stranke – takvih danas zapravo više i nema. Umjesto njih, "cezarizam" je kao stil vladanja preuzeo krupni kapital, koji danas vlada zapadnim svijetom, Na to ukazuje i sâm Kalajić kad u nastavku kaže da čuđenje nad politikantskim stavovima navedenih autora

"nestaje ako se zna da su Kahn i Wiener glasnogovornici i ideolozi multinacionalnih kompanija i internacionalâ kapitala", pa nastavlja kako stoga "postaje jasno da njihova zabrinutost nad cezarističkim opasnostima i antidemokratskim iskušenjima, uz prećutkivanje drugih, neuporedivo savršenijih i izvesnijih opasnosti, ima funkciju prikrivanja presudnog utjecaja multinacionalnih kompanija i internacionalnog kapitala na bitne društveno-političke procese Zapada..."

Budući da je osnovna poluga "cezarizma" neupitni autoritet, Kalajić posredno povezuje ovaj pojam s pojmom "autoritarizam", gdje naglašava danas već gotovo sasvim dovršen nestanak autoriteta "figure oca" u zapadnom društvu. Vjerojatno je permisivni stav prema drogiranju najopipljiviji primjer patologizacije zapadnoga društva (vidjeti pod "narkomanija"), pa danas valjda već treća ili četvrta generacija narkomana i narkomanki odgaja (zapravo, kvari) vlastitu djecu, namećući im podljudske sadržaje koji su za njih (i okružja koje ih u tome podržava) postali zakon. Bilo kako bilo, Kalajić – proširujući kontekst na porodicu, koja je najveća (i to ciljana – pogledajte samo raznorazne "kurikulume" i slično smeće!) žrtva patologizirane zapadne demokrate, pruža nam ubitačno inteligentnu definiciju degradirane uloge oca u današnjem društvu. U "Zadarskom listu" sam nedavno – potaknut glupavom hrvatskom serijom "Najbolji susjedi" i sličnim američkim serijama – napisao kako je Kalajićeva "figura oca" danas uglavnom svedena na "poludebilnog hedonista": pogledajmo, uostalom, što o tome kaže Kalajić: "U procesima 'jednodimenzionalnog univerzuma' Zapada" (koji je danas neusporedivo "jednodimenzionalniji" nego pred 34 godine!) "upravo je institucija porodice i oca prva i najveća žrtva. Bez poseda" (otpuštanje s posla, uništavanje sela) "i zavisni od sistema, očevi su izgubili sva sredstva obavljanja svojih vaspitačkih i zaštitničkih funkcija. Snaga sistema opresije počiva upravo na slabosti očeva. Otuda bi svaki otpor sistemu opresije" (vidjeti pod "opresija") "trebala da revandikuje" (tj. nanovo oživi) "autoritet očeva..." Sapiienti sat!

"CIVILIZACIJSKI PREKRŠAJ"

Ovaj pomalo neobičan termin dugujemo jednom nažalost široj javnosti gotovo nepoznatom kulturnjaku, Anatoliju Kudrjavcevu – jednom od najinteligentnijih hrvatskih humanista druge polovice prošlog stoljeća. Ako tome dodamo da je ovaj vrsni publicist (prije svega kao kazališni kritičar u "Slobodnoj Dalmaciji") bio "fetivi" Splitsanin i da je, osebujnim rječnikom pisanih moralnih postulata, najviše volio "picigin" na splitskim Bačvicama, njegovo ime i prezime dovest će nas u određenu nedoumicu.

Naravno, "Tolja" – kako su ga prijatelji zvali – je ruskog podrijetla, sin časnika ruske carske vojske, koji je, zajedno sa suprugom i djecom, pred terorom Oktobarske revolucije pobjegao iz

zemlje i skrasio se na dalmatinskoj obali. Kao vrstan poznavatelj kazališne umjetnosti, ali i iznimno moralna osoba, Kudrjavcev je bio doslovno zgrožen nihilističkim i amoralnim tendencijama koje su u teatar prodrle brže nego u bilo koju drugu umjetnost (uključujući čak i film), pa je taj stampedo podljudskih sadržaja, koji je – negdje od vremena iz kojega datira i Kalajićeva knjiga – ubrzo protjerao sa scene čak i "ostatke ostataka" onoga što se nekad zvalo klasikom, a danas se može naći jedino u muzejima, u svojim briljantno napisanim kazališnim kritikama (što mu je pribavilo česte verbalne packe izrečene prepoznatljivo hunjkavim glasom Mani Gotovac!) to nazivao "civilizacijskim prekršajem".

Čemu, međutim, takav jedan termin u ovako koncipiranim "Prilozima..."? Pa, jednostavno zato jer današnja zapadna demokracija, jedna i kukavna kakva već jest, nije ništa drugo nego jedan ogromni globalni "civilizacijski prekršaj"!!

CLUB OF ROME

Na samom početku raščlanjivanja ovog danas uglavnom nepoznatog naziva čini se nužnim početi primjedbom metodološkog sadržaja. Naime u ovom našem svojevrsnom work in progress (tj. radnoj verziji "Priloga...") ovaj je pojam u zadnji čas zamijenio odrednicu "Chicago Boys". Zašto? Chicago Boys je, naime, popularni naziv za sudionike doktrine kontraverznih ekonomista Friedmana i Hayeka, koja doktrina danas, i nakon smrti njezinih gurua, vlada svjetskom ekonomijom na podjednako neupitan način na koji je, recimo, Staljin vladao SSSR-om ili Hitler Njemačkom. Da bi se čitateljima pružio što puniji uvid u ono što se s ove vremenske distance (Friedmanov ekonomski model, koji čitavo gospodarstvo svodi na privatizaciju, vlada svijetom već najmanje 66 godina!) mirne duše može nazvati "udruženim zločinačkim pothvatom", trebalo bi napisati knjigu od najmanje 500 stranice (zbog grafikona i ostalih realnih pokazatelja), pa ćemo se ovdje morati zadovoljiti time da tu problematiku obrađujemo kroz prilog o J. M. Keynesu, rušenju "developmentalizma" u Južnoj Americi – ali i o "Rimskom klubu".

Što je, dakle, Club of Rome? To je međunarodna neprofitna organizacija, osnovana u Rimu 1968. godine, točno 20 godina nakon što je, u gradiću Mont Pelerin u SAD enfant terrible svjetske ekonomije, Milton Friedman, pustio s lanca svoje Chicago Boys, a jedan od zadataka "Rimskog kluba" je i bio ukazati na pogubnost Friedmanove fetišizacije privatizacije kao navodne alfe i omega svjetske ekonomije. Pod određenim uvjetima "klubu" se mogu pridružiti stručnjaci iz bilo koje zemlje svijeta, pa je tako profesor s američkog Case University, Mihajlo Mesarević, koji je, zajedno sa svojim kolegom Edwardom Pestelom, 1972. napisao knjigu "Granice rasta" (Limits of Growth), nedvojbeno podrijetlom Srbin, a u nepotpunoj listi članova koje nudi Wikipedia nalazi se i ime hrvatskoga znanstvenika Ive Šlausa.

Kad smo već počeli s njom (o prvoj knjizi koju je izdao Club of Rome, "Predviđanje sudbine čovječanstva" /Predictment of Mankind/, Wikipedia daje vrlo malo podataka), knjiga se bavi osnovnom mantrom neokapitalističkog liberalizma, privrednim rastom. Njezini autori dokazuju kako se tim pojmom neodgovorno i na reklamerski način manipulira, ne uzimajući u obzir određene otegotne okolnosti, koje u ovako postavljenim ekonomskim odnosima nužno određuju "granice rasta". A na u zagradama spomenutoj knjizi nastavlja se 1974. izdana knjiga "Čovječanstvo na prekretnici" (Mankind on the Turning Point), o kojoj Wikipedia također malo govori (druge izvore nismo konzultirali zbog uštede prostora).

Posebno je za Club of Rome značajna knjiga iz 1991. godine, kojoj naslov nije nužno ni prevoditi – The First Global Revolution. U njoj se po prvi put pojavljuju značajne postavke kao što je potreba globalnog kapitalizma da, nakon što su "tradicionalni neprijatelji" (komunizam, fašizam) nestali iz europske povijesti, traži nove neprijatelje (ili pak krivnju prebacuje na takve rahmetli totalitarne sustave, koji neokapitalizmu služe kao smokvin list da prikrije njihove opačine), a posljedice vlastite gramzivosti prebacuje na grbaču ionako već osiromašenih ljudi.

Netko će se sada možda samozatajno upitati: a zašto ja nisam nikada čuo za taj Club of Rome? To pitanje nas vraća na pojam "cenzura" iz priloga "Puzajuća okupacija". Zapadna demokatura ovdje, naime, pribjegava lukavstvu kojim se služio i komunizam u kasnijoj fazi: umjesto fizičke represije, on je cenzurirao ideološki nepoćudne sadržaje i tako je njihovom medijskom marginalizacijom onemogućavao da postanu dostupni širem krugu ljudi. Za bilo koga kome određena informacija – pogotovo ako je ideološki opasna – nije dostupna ona zapravo i ne postoji. Drugim riječima, što manje ljudi zna za informacije neugodne za vladajuću kastu to je manja mogućnost da će se ljudi protiv nje pobuniti, što u konačnici dokazuje da je zapadna demokatura (što pokazuje i netomobrađena marginalizacija "Rimskog kluba") samo (ne)vješto kamuflirani totalitarizam (možda čak – kako sugerira mudri katolički intelektualac Mladen Jurčić – opasniji od onih ranijih).

CROATIAN GRAFITTI

Neke pojmove ćemo, zbog njihove važnosti i složenosti, najprije predočiti samo u naznakama, jer nužno zahtijevaju puno više prostora. Tako je, primjerice, suluda fetišizacija grafita po zidovima (u neka bolja vremena to se nazivalo nagrđivanjem javnog prostora), još jedan u mnoštvu paranoidnih ekscesa sekularne demokature, možda i najodgovornija za sustavno uništavanje moralne supstance nekad istinski demokratskog i uljuđenog zapadnog društva – taj fenomen, međutim, doslovno vapije za širom analizom. (Naravno, naslov ove odrednice parafraza je naslova kultnog filma "American Graffiti" Georgea Lucasa.)

D

"DEFICIT DEMOKRACIJE" (zapadna demokracija kao bolesno stanje)

Ne znam tko je prvi upotrijebio termin "deficit demokracije", ali znam da je rado rabe ("Defizit der Demokratie") dvojica od 5-6 najvećih živućih njemačkih intelektualaca, karizmatični filozof Peter Sloterdijk i i suptilni 82-godišnji esejist Hans Magnus Enzensberger. Kolikogod je pojam "deficit" (manjak) spretno odabran, jer je direktno povezan sa svijetom ekonomije, on ipak predstavlja svojevrsni eufemizam ("upotreba blaže riječi (...) za neki neugodni, ružni ili zlokobni pojam" – B. Klaić) – nije u pitanju, naime, nikakav "deficit" nečega, jer manjkavo može biti samo nešto čega ima, a ono čega nema ne može, po zdravoj logici, imati nikakav "deficit" ili tome slično.

Nije li možda ipak pretjerano reći da u današnjem "novom svjetskom poretku" (vidjeti pod "New World Order") demokracija jednostavno NE POSTOJI? Nije – ali pođimo ipak ab ovo. Riječ "demokracija" je nastala od starogrčke složenice, u kojoj početni dio, "demo(s)" znači "narod", dok drugi izvorni dio, "krateûô", znači "vladam". Dakle, pojam "demokracija" znači "vladavinu naroda", "politički poredak u kojem vlast pripada narodu" (Klaić).

Postoji li danas takav "hlebnac" koji može povjerovati da danas u zapadnom svijetu postoji "politički poredak u kojem vlast pripada narodu", tj. da postoji ISTINSKA demokracija. Na jednom sam drugome mjestu napisao da danas imamo, umjesto Marxove "diktature proleterijata", diktaturu nad proleterijatom, ali to je tek dio bolne istine. Najropskija podanica Unije, taj pravi politički "gospodski Kastor" iz pjesme S. S. Kranjčevića, koji veselo maše repićem kad ga zadovoljni gospodar pomiluje po glavi, sadašnja hrvatska vlast (ovdje je nužno napomenutu da sam u ZL i prema HDZ-u bio iznimno kritičan), koja je spremna poslušati još neizgovorenu naredbodavčevu zapovijed, bijesnim režanjem na uspjeti referendum (ništa ne može toliko razbijesniti slugu nego kad netko drugi ne sluša njegova gospodara), možda je ipak jedina današnja politička asocijacija koja je pojam demokracije kao "vladavine naroda" promijenila u "vladavinu protiv naroda".

Istini za volju, današnja europska demokracija, koja je ponizna sluškinja neokapitalista i sekularnih fundamentalista (uostalom, zašto se EU-demokracija, jedna i kukavna kakva već jest, ponizno klanja ovim drugima, tom moralno degeneriranom ološu – njihovim kapitalističkim gazdama to je ionako "ni u džep, ni iz džepa"?!!), nije jedina koja bezočno prisvaja epitet demokracije. U posljednjem, šestom svesku tzv. "Krljevine" Enciklopedije, dovršene davne 1961. godine, nalazi se i odrednica "socijalistička demokracija", koja počinje ovom rečenicom: "SOCIJALISTIČKA DEMOKRACIJA, sistem društveno-ekonomskih i političkih odnosa što se

Caro diario - 100

Autor prof. Ante Gradiška
09. listopada 2013.

zasnivaju i razvijaju u socijalističkom društvu na osnovi društvene svojine, sredstava za proizvodnju, slobodnog udruženog rada, saoupravljanju proizvođača i uopće pràvu upravljanja radnih ljudi" U nastavku citiranja ćemo razne oblike pridjeva "socijalistički" i sintagme tipa "socijalističko društvo" izbaciti i zamijeniti s tri točke – vjerujte, bit ćemo zapanjeni novim kontekstom istinskog značenja pojma "demokracija".

(nastavak slijedi)